

Kardinál Sarah: „Táto imigrácia je otroctvo. Bez kresťanstva Západ zanikne!“

9. decembra 2021 ✝ Cirkev ✝ Rozhovory

Kardinál Robert Sarah, emeritný prefekt Kongregácie pre Boží kult a disciplínu sviatostí, pri príležitosti vydania svojej novej knihy o kňazskej spiritualite, poskytol rozhovor francúzskym internetovým novinám Boulevard Voltaire.

Zdroj: Flickr

Vaša Eminencia, ste emeritným prefektom Kongregácie pre Boží kult a disciplínu sviatostí. Práve ste vydali knihu *Na večnosť. Meditácie o postave kňaza* (vydavateľstvo Fayard). Venovali ste ju seminaristom. Je pravda, že postava kňaza bola hlboko poškodená škandálmi. Napísali ste túto knihu, aby ste to nejako urovnali?

Som v kontakte s mnohými kňazmi, ktorí sa cítia opustení a kritizovaní. Mnohí stratili svoju identitu a sú znechutení. Túto knihu som napísal, aby som ich povzbudil k znovuobjaveniu ich identity ako kňazov, teda ako ľudí, ktorých si Boh vyvolil, aby boli znamením a symbolom stálej Božej prítomnosti v spoločnosti. Títo ľudia sú povolani napodobňovať Ježiša, ktorý seba opisuje ako „*tichého a pokorného srdcom*“.

Ich poslaním je služba, nie moc. Sám Kristus povedal: „*Neprišiel som, aby mi slúžili, ale aby som slúžil*.“ Kňaz preto musí vždy pamätať na to, že má slúžiť Bohu a ľuďom, a nie vykonávať moc, ktorá ich drví a ovláda. Je pravda, že už dlho sme svedkami neuveriteľných obvinení voči kňazom a biskupom, niektorí boli odsúdení do väzenia za sexuálne zneužívanie, korupciu a kostoly sú prakticky prázdne. Už im nedôverujeme a, samozrejme, nedôverujeme ani Cirkvi. Poškodili nielen svoju kňazskú identitu, ale aj Cirkev, ktorá musí byť svetlom sveta. Cirkev je matkou a vychovávateľkou.

Kňaz musí vychovávať zverené deti, musí vychovávať Boží ľud, musí učiť pravdu, musí učiť to, čo Boh žiada od každého človeka. To všetko však zatienilo správanie niektorých z nich. Musíme však byť úprimní, pretože z informácií, ktoré máme k dispozícii, 97 % kňazov nie je zapletených do týchto obvinení, správajú sa ako kňazi a žijú kňazstvo ako službu. Tieto tri percentá – čo je strašne veľa – zatienili kňazstvo a Cirkev. Preto som chcel napísať knihu pre kňazov a laikov, aby som im povedal: „*Majte dôveru v kňazov, pretože väčšina z nich zostáva verná svojmu povolaniu. Tí, ktorí sa dopustili závažných chýb, by sa nemali zamieňať s tými, ktorí sú verní*.“ Cieľom knihy je pomôcť Božiemu ľudu, aby nestratil vieru a

dôveroval Cirkvi a kňazom.

Je to zásluha Cirkvi, ktorá chcela zdvihnúť závoj nad týmito ohavnosťami a „vyčistiť Augiášov chliev“. Cirkev je jedinou inštitúciou, ktorá má odvahu toto urobiť. Človek má preto dojem, že je to problém vyskytujúci sa takmer výlučne v rámci Cirkvi. Vieme však, že to tak nie je. To ešte viac oslabuje už aj tak slabnúcu a spochybňovanú Cirkev. Ako sa môžeme snažiť nič nezľahčovať a zároveň byť spravodliví voči pravde a tým 97 percentám kňazov, ktorí sú čestnými duchovnými?

Zásluhou Cirkvi je, že sa snažila nájsť pravdu a položiť si otázku, aby videla, ako kňazi žili svoje kňazstvo. Vieme však, že k väčšine prípadov zneužívania dochádza v občianskej spoločnosti, ale tam žiadne vyšetrovanie neprebíha. Spoločnosť o tom nechce hovoriť a postupne ničí samu seba, pretože ak budeme viesť vyšetrovanie iba vnútri Cirkvi, a väčšinu zločinov si nebudeme všímať, nič sa nezmení. Dnešná kultúra je totálna sloboda, každý si môže robiť, čo chce, ale sloboda, ktorá ničí slobodu druhých a ich osobnosť, nie je slobodou.

Neviem, či niekedy bude vykonaný nejaký celkový prieskum spoločnosti, ktorý by zisťoval vážnosť situácie, v akej sa nachádzame. Človek má dojem degradácie, morálneho úpadku ľudských hodnôt. Dnes je prakticky všetko považované za dobré. Mali by sme byť úprimní a urobiť dôkladnejší prieskum, aby aj spoločnosť sa pokúsila napraviť to, čoho sa dopustila proti deťom a krehkým osobám.

(...)

Táto bezprecedentná kríza svojou diskreditáciou kresťanstva akoby ešte viac urýchlila jeho koniec, ako nedávno napísala Chantal Delsolová. Filozofka vysvetľuje, že to nie je koniec katolicizmu, ale kresťanskej civilizácie, je to ako koberec, ktorý sa nám vyťahuje spod nôh. Aj vy si myslíte, že ide o nezvratný pohyb?

Prorokovať koniec kresťanstva znamená páchať samovraždu, pretože Západ bol formovaný kresťanstvom, jeho kresťanskou kultúrou, jeho umenie je kresťanské, všetko je kresťanské. Môžete popierať svoj pôvod a svoje korene, čo sa už začalo Európskou ústavou, ale je to samovražda. Je to ako strom, ktorý sa zrieka svojich koreňov: tento strom odumiera.

Rieka, akokoľvek majestátna, ak je odrezaná od svojho prameňa, vyschne a zanikne. Ak podporujeme koniec kresťanstva, podporujeme svoj vlastný koniec, svoju vlastnú samovraždu. Ak zanikne kresťanstvo, tzn. kresťanská civilizácia, kresťanská kultúra, kresťanský život, ktoré sú v spoločnosti nevyhnutné, je to samovražda.

Keď vidíme dnešnú spoločnosť – a Ján Pavol II. povedal, že Západ žije, akoby Boh neexistoval – ak je jej orientácia pevná, je to podľa mňa samovražda. V minulosti však Západ priniesol kresťanskú civilizáciu do Afriky a Ázie. Táto európska civilizácia nás vychovala, a ak sa tohto bohatstva a dedičstva vzdá, všetko sa stane ilúziou, ktorá spôsobí, že Západ zanikne. Ak kresťanstvo zmizne z jeho kultúry, nahradí ho iná kultúra. Bude to islamská kultúra, budhistická, všetko, čo dnes preniká na Západ.

Západ má pocit, že sa ocitol medzi kovadlinou progresizmu a kladivom islamizmu. Ak slovo Cirkvi sa niekedy silnejšie ozve proti progresívnym šialenstvám, proti dobývaniu zo strany islamu mlčí, akoby sa bála, že nebude plniť príkaz lásky. Islamizmus však už má na pôde Francúzska svojich mučeníkov: otca Hamela,

veriacich z katedrály v Nice, kňaza z Nantes...

Podpora imigrácie je chybou. V Afrike a na Blízkom východe dochádza k trojitej zrade, pretože tieto krajiny sú okrádané o svoje bohatstvo, rozvojový potenciál, intelektuálne kapacity a zbrane. Po druhé, nič nerobíme, aby sme zastavili obchodníkov s ľudskými životmi, pašerákov, ktorí na člny nasadia stovky ľudí a potom ich nechávajú utopiť sa v mori. Je to zločin! Títo migranti žijú v presvedčení, že keď sem prídu, čaká ich Eldorádo a raj na zemi. Sú uväznení v tábore, nikto ich neprijíma a nemajú prácu. Na Západe nemožno prijať každého, preto je podpora imigrácie zlá predstava. Často sa v Biblii hovorí, že Ježiš Kristus emigroval do Egypta, ale Ježiš Kristus emigroval, pretože mu hrozil Herodes, a potom sa vrátil domov.

Židovský národ bol niekoľkokrát vyhnaný do Mezopotámie, ale vrátil sa. Doma sú všetci spokojní. Ak chceme týmto ľuďom skutočne pomôcť, nebudeme ich prijímať v neľudských podmienkach. Skôr im pomôžeme, aby sa rozvíjali doma, aby tam boli šťastní. Nie je to rasizmus, chceme im pomôcť, aby doma prosperovali. Cirkev nemá prostriedky, aby ich prijímala, ani miesta, kam by ich umiestnila, ale toto treba podporovať, toto je prejav otvorenosti a prijatia. Nekritizujem politiku Cirkvi, je to jedna z možností, ale túto možnosť treba premyslieť, zvážiť, zhodnotiť, aby sme prišli na to, čo je pre týchto cudzincov najlepšie.

Podľa mňa musíme prispieť k rozvoju ich krajín a pomôcť im, aby zostávali doma. A ak ich aj tu prijmem, nech je to v takom počte, ktorý nenaruší spoločenskú a kultúrnu rovnováhu, pretože niektorí sem prichádzajú a potom sa nám snažia vnucovať svoju kultúru, svoj spôsob života a my im to dovoľíme.

Mojou osobnou víziou je, aby sa každý človek mohol realizovať vo svojom vlastnom dome vyváženým spôsobom, kultúrne, nábožensky, a tak prispieť k tomu, aby jeho krajina, jeho kontinent boli šťastné. Nikto nebude rozvíjať Afriku, ak nie Afričania. Samozrejme, musíme prejavovať lásku, ale Cirkev musí uvažovať: láska nespočíva v tom, že niekoho znižujeme k almužne. Človek žije dôstojne, keď si sám zarába na živobytie. Svätý Pavol povedal: *„Každý nech žije z chleba, ktorý si zarobil svojou prácou.“* Nemôžeme vás len tak nechať uspať a starať sa o vás zadarmo, to nie je charita, to je paternalizmus.

Toto prisťahovalectvo je ako druhá forma otroctva, vítame ich v severnej Afrike, nasadíme na člny a mnohí za to draho zaplatia svojimi životmi na mori. A keď sa sem dostanú, nemajú prácu. Ako chceme podporiť dôstojnosť takéhoto človeka? Treba sa nad tým vážne zamyslieť. Prisťahovalectvo je fenomén, ktorý existoval vždy, ale nie v dnešnej podobe. Íri emigrovali do Spojených štátov, rovnako ako Taliani, ale priniesli ľudský a odborný prínos. Zarábali si na živobytie, nikto ich nepodporoval. Potrebujeme viac dialógu, viac diskusií, aby sme identifikovali problém s veľkou dávkou úprimnosti a pravdy, inak je to nové otroctvo, ktoré podporujeme.

Zdroj: youtube.com

Motu proprio *Traditionis custodes* mnohí tí, ktorí sa hovorovo nazývajú „tradi“ (tradiční katolíci), vnímajú ako hrom z jasného neba. Keďže sa katolícka kultúrna základňa zmenšuje, môže si Cirkev dovoliť luxus nechať týchto mladých ľudí, týchto duchovných, na ulici? Sociológ Yann Raison du Cleuziou v denníku *La Croix* povedal: „Demografická realita je jasná: najkonzervatívnejší katolíci majú veľa detí. Pohrdanie nimi je samovražedné.“ Máte rovnaký názor, alebo máte na vec iný názor?

Ide o citlivú tému. Myslím si, že Cirkev je rodina a v rodine majú všetky deti právo na občianstvo, pričom otec musí v rodine zabezpečiť harmóniu a rovnováhu. Môžu byť niektoré deti viac problematické deti, iné menej, musíme ich spájať. Podľa zistení existovala rovnováha medzi mimoriadnou a bežnou formou. Príliš veľa ťažkostí sa nevyskytlo. Bolo by treba viac opatrnosti, viac pozornosti, aby sa rešpektovala náboženská citlivosť a bohatstvo každého človeka, a to je to, čo chcel Benedikt XVI.: vzájomné obohacovanie sa mimoriadnou a bežnou formou. Nesmieme prehlbovať napätie, ktoré sme zažili v posledných týždňoch.

Pán neopúšťa svoju Cirkev, ale obnoví v nej rovnováhu, harmóniu, pretože nie je normálne, aby sviatosti, ktoré prinášajú jednotu kresťanov, boli zároveň miestom rozdelenia. Týmto spôsobom sa prakticky ničí kresťanská viera. Dúfam, že nájdeme harmóniu a súdržnosť.

Počas zdravotnej krízy a zavretia kostolov sa vraj 30 % veriacich už nevrátilo. Aj vo Francúzsku sa konali demonštrácie za znovuzavedenie omše a omša začala byť opäť považovaná za základné dobro. Aký je váš názor?

Nie je to prvýkrát, čo svet zažíva epidémiu, zažili sme epidémie možno rovnako závažné ako tá, ktorú zažívame dnes, ale nikdy sme nezatvorili kostoly, nikdy sme nezakazovali účasť na omši. V Afrike máme oveľa vážnejšie epidémie ako covid, napríklad ebolu, a kostoly nikdy neboli zatvorené. Nevie, prečo bolo prijaté toto rozhodnutie. Akoby sa covid šírila najmä v kostoloch... Prečo nie na plážach a v kasínach? Treba mať vôľu brániť svoju vieru ako najcennejší dar, ktorý máme. Najväčšou chudobou nie je nedostatok peňazí, najväčšou chudobou človeka je strata viery, keď nemá Boha ako oporu.

Západ je dnes najchudobnejším kontinentom, pretože Boh už neexistuje a my ho nepotrebujeme. Sme materiálne chudobní, ale sme bohatí v Bohu. Najväčším bohatstvom je Boh a viera. Biskupi by mali podporovať toto bohatstvo, dávať smernice na sprevádzanie uzavretých ľudí. Niektorí to urobili, na internete a na videu boli masy ľudí. Televízna omša je určená pre chorých v nemocnici, ale tým, ktorí sú zdraví, sa nestačí zúčastňovať sa na omši v televízii. Nie je to účasť, je to, ako keby mi v Afrike zomrela mama, nemôžem sa zúčastniť na jej pohrebe a vidím len film. Bol som na matkinom pohrebe? Nie. Boh potrebuje osobný, fyzický vzťah, a tým je omša. Hovoril k nám prostredníctvom prorokov, ale povedal: musím sa vteliť, chcem, aby ste sa ma dotýkali, aby ste ma videli, to je pokračovanie vtelenia v Eucharistii.

Omša sledovaná z diaľky už nie je omša. To prispieva k ničeniu viery, sviatostí, pretože stačí sedieť pred televízorom, ale to nie je účasť na svätej omši.

Môžem pri tom variť, piť čaj a pozerať sa na omšu. V 3. storočí cisár Dioklecián zakázal omšu, ale kresťania v Afrike ju stále slávili vo svojich domoch a hovorili: „Bez omše nemôžeme žiť!“ Kresťan bez Eucharistie nemôže žiť. Je absolútne nepochopiteľné, že sme na niekoľko mesiacov prestali slúžiť omše a zatvorili kostoly. V Taliansku som videl, ako polícia vstúpila do kostola, aby prerušila omšu. Sú to postoje nielen proti kresťanstvu, ale aj proti Bohu, chceme oddeliť človeka od Boha, ale nepodariť sa nám to. Kristus

povedal: „*Ja som s vami až do skončenia sveta.*“ Cirkev prešla mnohými krízami, ale stále žije a bude žiť. Žiadna spoločnosť, žiadna politika, žiadna ideológia nemôže zničiť Cirkev, pretože Kristova prítomnosť je neporaziteľná. Bude trvať večne. Jeho fyzickou a viditeľnou prítomnosťou je Cirkev. Krista a Cirkev nemôžeme oddeliť.

Čo by ste odkázali našim čitateľom, aby ste im dodali nádej v časoch, ktoré sa často zdajú veľmi temné? Je to to, čo ste práve povedali na konci: Kristus ich neopustí?

Blíži sa večer, prežívame Veľký piatok. Veľký piatok bol koncom Ježišovho života. Apoštoli boli sklúčení. Verili, že je prorokom, spasiteľom sveta, ale on bol už tri dni v hrobe. Boli sklúčení a niektorí dokonca pomohli k Ježišovmu utrpeniu: jeden ho zapredal, druhý povedal, že ho nepozná. Ale Ježiš svoju Cirkev neopustil. Po svojom zmŕtvychvstaní opäť zhromaždil učeníkov pri Eucharistii. Pripojil sa k emauzským učeníkom na ceste, keď sa vracali domov a vyzerali smutní.

Vyložil im katechézu zo Starého zákona o tom, že musel trpieť. Spoznali ho pri lámaní chleba. Ježiš sa aj dnes znovu stretáva s kresťanmi v omši, ale ak ju my pokazíme, alebo urobíme z nej divadlo, spoločenské stretnutie, Kristus sa k nám nepripojí, aby z nás vytvoril Cirkev. Kristus našiel svojich apoštolov v Galilei; lovili celú noc, ale nič nechytli. Požiada ich, aby hodili siete napravo, a oni chytia veľké množstvo rýb. Vrátili sa na breh a Ježiš, ktorý ich zavolať, už pripravil chlieb a ryby. Ryba je symbolom Krista.

Kristus znovu zjednotí svoju Cirkev, ak sa znovu zameriame na posvätnú liturgiu, ktorú nevymyslel človek, a ktorá nie je humanizovaná ani horizontálna, ale ktorá privádza človeka k Bohu.

Potom sa k nám pripojí Kristus, aby nám dal poslanie evanjelizovať a ukazovať cestu k Bohu. Kristus svoju Cirkev nikdy neopustí, vždy tu bude, keď budeme znechutení. Budeme naďalej pomáhať ľuďom, ktorí opúšťajú Cirkev a Boha.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/kardinal-sarah-tato-imigracia-je-otroctvo-bez-krestanstva-zapad-zanikne/>